

k nemovitosti dané do dražby, vysloviv, že »k nemovitosti náleží příslušenství v odhadním protokolu podrobně uvedené, jehož hodnota jest 68.593 Kč«. V odhadním protokolu jest jako příslušenství uvedena »parní pec po 3 etážích firmy Robert K. v ceně 46.670 Kč«. První soud postupoval zcela v duchu předpisů §§ 140 třetí odstavec a 252 ex. ř., podle něhož jest řešiti z úřadu otázku příslušenství nemovitosti, které smí do exekuce býti vzato jen s nemovitostí samou. Rozhodl-li však prvý soud již v této otázce, byl na své usnesení podle § 425 c. ř. s. a § 78 ex. ř. vázán, ježto nešlo o usnesení povahy řízení toliko upravující. Nebyl proto ani první soud oprávněn změnit své rozhodnutí, učiněné již v otázce příslušenství nemovitosti. Neopravňoval ho k tomu ani zájem o firmu Robert K., ana mu úřední povinnost v tom směru jen ukládala, by dal podle § 171 ex. ř. doručiti — jak už vyslovil i rekursní soud — vyhotovení dražební vyhlášky i této firmě, aby mohla uplatniti případná práva podle § 170 čís. 5 ex. ř.

Čís. 9388.

Předpisu § 86 c. ř. s. jest použití i na právního zástupce bydlicího na Slovensku.

(Rozh. ze dne 16. listopadu 1929, R II 375/29.)

Rekursní soud uložil advokátu, bydlicímu na Slovensku, pořádkovou pokutu.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu a uvedl v otázce, o niž tu jde, v

důvodech:

Také advokát, bydlicí na Slovensku, jest podroben ustanovení § 86 c. ř. s., zastupuje-li stranu před soudem, pro nějž platí civilní řád soudní, neboť zákon v tomto směru nijak nerozeznává. Zda stěžovatel může býti stíhán mimo to také příslušným kárným soudem, nezasluhuje zde úvahy, poněvadž jde jen o otázku uložení pořádkové pokuty podle § 86 c. ř. s.

Čís. 9389.

Komisionář jest jako komitentův zmocněnec oprávněn k žalobě podle § 37 ex. ř. proti exekuci na věci dané mu do komise.

(Rozh. ze dne 16. listopadu 1929, Rv II 62/29.)

V exekuční věci Antonína Z-a proti Leopoldu P-ovi byly zabaveny obrazy. Žalobkyně, jež provozovala komisionářský obchod s obrazy, domáhala se na vymáhajícím věřiteli, by bylo zjištěno vlastnictví malířů k obrazům a by exekuce na obrazy byla prohlášena za nepřipustnou, tvrdíc, že k obrazům mají vlastnické právo jich malíři. Oba nižší

s o u d y uznaly podle žaloby, o d v o l a c í s o u d z těchto d ů v o d ů: Jde především o to, zda žalobkyně byla aktivně oprávněna k podání žaloby. Jest zjištěno, že žalobkyně byla komisionářkou, že komisionářství provozovala jako živnost, an první soudce zjistil, že žalobkyně přijala do komise několik obrazů od Františka V-a, dále od Jindřicha P-a a Gustava P-a a zjistil, že prodávala obrazy. Provozovala tedy komisionářství po živnostensku a byla tudíž komisionářkou ve smyslu čl. 360 obch. zák. Prvý soudce, jak již uvedeno, zjistil, že obrazy zabavené pod položkou 1. až 3. zájemního protokolu byly dány žalobkyni Františkem V-em do komise, že jsou tudíž jeho vlastnictvím, a že obraz pod položkou 4. téhož protokolu zabavený byl dán do komise žalobkyni Jindřichem P-em a obraz zabavený pod pol. 5. byl dán do komise žalobkyni Gustavem P-em, a že jsou tedy vlastnictvím těchto malířů. Žalobkyně jako komisionářka představuje, hledíc k ustanovení čl. 360 obch. zák., komitenta, tedy vlastníka, a proto proti třetím osobám má též práva, která přísluší k obrazům komitentům, tedy vlastníkům samým, neboť jest jí považovati za zmocněnce komitenta. Jest proto oprávněna vzhledem k ustanovení §§ 1037 a 1008 obč. zák. a čl. 360 obch. zák. podati vybavovací žalobu ve smyslu § 37 ex. ř., poněvadž práva, která jí jako komisionářce k zabaveným předmětům přísluší, nepřipouštějí exekuci. Právem se tudíž žalobkyně, prokávajši, že zabavené obrazy byly jí dány do komise vlastníky obrazů, domáhala žalobou nepřipustnosti exekuce na tyto obrazy. Právem také jako zmocněnec svých komitentů žádala o zjištění, že zabavené předměty přísluší jako vlastnictví komitentům, a proto právem první soudce vyhověl i žalobě, že vlastnictví k obrazu zabavenému pod pol. 4 cit. zájemního protokolu náleží Jindřichu P-ovi a vlastnictví k obrazu zabavenému pod pol. 5. téhož protokolu patří Gustavu P-ovi, zjistiť toto vlastnictví.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání, poukázav po právní stránce k důvodům odvolacího soudu.

Čís. 9390.

Spor o náhradu škody podle § 31, první odstavec, zákona o obchodních pomocnících, jest prázdňinovou věcí.

(Rozh. ze dne 21. listopadu 1929, R I 923/29.)

Usnesením ze dne 16. května 1929, doručeným žalobci dne 3. července 1929, odmítl s o u d p r v é s t o l i c e k námitce věcné nepřislusnosti žalobu o náhrady škody podle § 31 zák. o obch. pom. Rekurs, podaný dne 13. září 1929, r e k u r s n í s o u d odmítl. D ů v o d y: Žalobce domáhá se náhrady škody podle § 31 zák. o obch. pom. z důvodu, že žalovaný, ač ho přijal do služeb jako vrchního číšníka do hotelu na letní sezonu 1928, bezdůvodně ustoupil od námezdní smlouvy a vůbec ho do služeb nepřijal, čímž mu způsobil škodu 13.000 Kč. Z toho plyne, že jde o spor námezdní mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem. Tako-